

פרסים

אותות הקלון של הרווארד

כל מי שהתפלא כאשר הסרט הקופתי של השנה סיפור אהבה זכה רק להכרה צנועה בחלוקת פרסי האוסקר (רק המוסיקה זכה תה בפרס), וראה בכך עיוות דין משווע, למה פרסים נוספים, אולם לא ברור עדיין אם הדבר משמח או מצער את עושייו. כי מעניקי הפרס הם עורכי הארווארד לאמפון. בטאון המוריסטי של אוניברסיטת האר-ווארד (שם מתרחשת מרבית עלילת סיפור אהבה). המחלק מדי שנה פרסים לסרטים ולשחקנים הגרועים ביותר.

סיפור אהבה זכה בפרס הגדול (או, אולי צריך לקרוא לו התחתון) בנימוק שהסרט "שיחרר את מפלריהמפועל של הקהל הי-אמריקאי, סיפק הזדמנות נוספת להצגת הכישרון החלול של אלי גקרו, וגרם לי-סבל אינוסופי למאזינים האמריקאים, שנאל-צו להאזין לפיטפופים הראתניים והמבי-שים של המחבר אריק סיל". אלי מקגרו זכתה כמובן לתואר "השחקנית הגרועה ביותר" (תואר שנשמר במשך שנים לנטלי ווד) ואילו אליוט גולד נבחר ל"שחקן הי-גרוע ביותר" על הופעתו "הרפוייה" ב"המתנגרים ועל ש"נטש" את ברברה סטריי-סנד.

בין שאר הסרטים המועמדים, לאות הי-קלון ציינ הבטאון ההארוארדי את תופה, פאטון, המתנגרים, חייל כחול ועוד כמה סרטים שטרם הגיעו לארץ.

הפה המזוכך ביותר. פרס הי-"קביים" החגיגי בצורת "קישוט פורמיי-קה מכוער במיוחד" הוענק לנשיא ניקסון, על "התירוץ העלוב ביותר להתנהגות פסו-לה". ניקסון הקרין לעצמו את הסרט פאטון יום לפני הפלישה לקאמבודיה. "האוסקר הפרוע" (מישחק מילים על

אלי מקגרו ב"סיפור אהבה" "הכישרון החלול"

שמו של המחבר אוסקר חילד), המגיע ל-שחקן שהעיו להתעלם מן המוסכמות ו-להסתכן בכעס העולם, ניתן ללויה מנילי, אשר שמה את נפשה בכפה וסרבה לשכב עם הומוסקסואלי ועם חולה מגמגם ב-מחלת הנפילה, בסרט אמור לי שאת אר-הבת אותי, ג'וני מון.

ה"הקנן" על שם מארתה מיציל (אשתו הצעילה והימנית של פרקליט המדינה באר-צות-הברית), ניתן לראשונה השנה ל"פה המלוכלך ביותר", פיו של פיטר בויל ב"סרט ג'ו.

פרס אחר, המכונה "הבה נשבור שוב את הראש", הוענק חגיגית לדון מארטין, אשר הצליח להנחית מטוס באינג בתנאים קשים על נמל-תעופה, "מבלי להודק אפי-לו לכוסית קטנה של ויסקי".

ואילו הפרס הנושא את השם "איפה הוא עכשיו", כאשר כולנו מתחלקים על השכל, ניתן לג'ק ניקולסון, אשר הוכיח בריטי-חיים כי "לעולם לא מאוחר לחפש את עצמך" (הכונה) לכך שניקולסון, באמצע-שנות השלושים, עובר משברים של חיפוש-עצמי המיוחסים, בעיקר, לנוצר).

הרצחת

וגם ירשת?

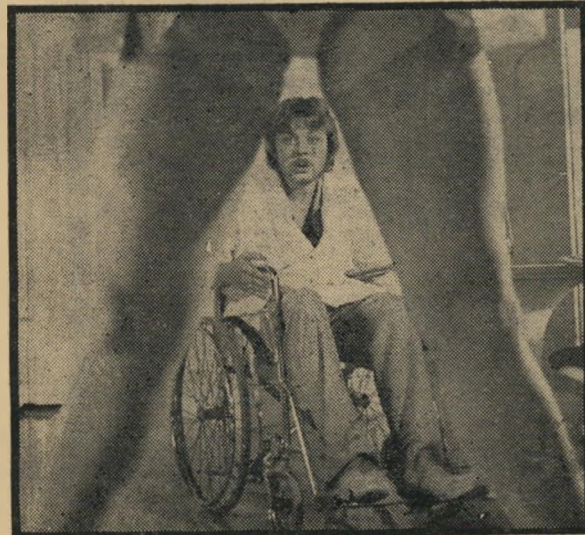
חיילים כחולים נגד נשים וילדים

זה קנה-המידה לפני יש לשפוט את הסרט. נלסון התכוון לזעזע, ובעזרת משחק יוצא מן הכלל של קנדיס ברגן (בטוב שבתפקידיה), והופעה משכנעת של צעיר בשם פיטר שטראוס, וותיק כמו דונאלד פלזנס — הוא מצליח ב"מלאכתו. חבל רק שהמפץ המקומי, אשר החליט כי הי-ישראלי המצוי מעודן מכדי לבלוע סצינות של אלימות, חתך ארבע דקות מן הטבח הסופי, מעמד המצדיק את הסרט ואת משמעותו.

חייל בכחול (תל-אביב, תל-אביב; ארצות-הברית) — סיפור מבוסס על מיקרה שהיה: בשלהי מלחמת האזרחים בארצות-הברית, פשט גדוד חיילי הצפון (לובשי המדים הכחולים, שהעניקו לסרט את שמו) לכפר אינדיאני, והשמיד אותו בשיטתיות, אכזריות וללא הצדקה. על בסיס זה בנה הבמאי ראלף נלסון סרט, שבמרבית זמנו נראה כמערבון רומנטי. אולם המלכודת, בתחילת הי-סרט, בה הורגים אינדיאנים יחידה של חיילים בכחול, והטבח ההמוני בסוף הסרט, כאשר החיילים נוקמים ב"אדומי-העור" — מעניקים לו את משקלו האמיתי. נלסון רצה להראות כיצד אפשר להשמיד עם שלם בשב "התרי-בות", אותה טען הצבא האמריקאי שהוא מפץ, בשם סיסמאות ריקות כמו "ביעור הברבריות", ו"שיחרור אדמות המולדת". מי הוא הברברי: האינדיאני המנף דגל לבן או אלה המתעלמים מן הדגל ושופכים דם בתאוה? במסיגרת זו, ברור שסיפור האהבה המתפתח במרכז הסרט, בא רק להדגיש את הזוועה שבטבח האחרון, ותוך כדי כך להוכיח מה גדול המרחק בין אדם המתנהג כפרט, לבין אדם הנסחף בהיסטריה של ההמון. מי שירצה לבדוק את העלילה מקרוב, יוכל למצוא בה רגעים של חוסר הגיון (שני האוהבים מעלים באש עגלת נשק המיועדת לאדומי-העור, אבל אינם לוקחים עימם אפילו רובה אחד שישימש להגנתם), או פשטנות. אולם לא

שתלו לו את

פרסי...

היוול בנט: השתלה אינטימיות בהחלט

יחסם של רופאים ואחיות, וכמובן עיתונאים, המעוניינים בו בעיקר כמיקרה קליני, ולא כבן-אדם.

פרסי (בן-יהודה, תל-אביב; אנגליה) — זה לא מעודן, זה לא מחוכם, ואין בזה שום שלי-חות חברתית נעלה. עם זאת, זהו סרט מצחיק מאוד, לפי מיטב החומור הבריטי, עם הרבה מאוד ביטויים מומללים, ועם נושא העשוי בהחלט לרתק את בני התקופה הסוב-לים כל כך מתסביכים מיניים. ובכן, גיבור סרט זה (הייול בנט), צעיר נחבא אל הי-כלים, סוחר עתיקות שאינו עושה חיל בחייהמין ואשתו אינה שבעת רצון במיוחד ממנו, נקלע למיקרה-ביש. הוא מעורב בתאוה, בה יוצא אבר המין שלו מכלל פעולה, ונותן הזדמנות נפלאה למנתח מפורסם (דנהולם אליוט) להגשים את חלום חייו: השתלת אבר-מין בגוף האדם. הצעיר המבויש מאבד את הכרתו כאלמוני, על מדרכה לונדונית, וחוזר אליה במיטת בית-חולים, כמיקרה רפואי יוצא מן הכלל, כאשר הרופאים והאחיות מבטיחים לו ש"הוא יכול להיות גאה ברכישתו החדשה", המכונה בפי כל בשם "פרסי". מכאן והלאה מתעסק הסרט במחקרו של ה"שתול", בקשר למקורו ובעליו המקוריים של "פרסי" ובעיקר ב"קשר לתקינות פעילותו ושימושיו של המכשיר הטרי. תוך כדי כך הוא מתגלגל לחדרי מיטות שונים ומשונים, מגלה את פרצופה האמיתי של אשתו רודפת-הפירסומת, ואת

עוד יורש

לג'יימס בונד

מורלי והופקינס: המלאכה נעשית בידיים

עיבוד קולנועי זה של אטיאן פריה. חוץ מהפעילות, חובה נעימה היא לציין את נוכחותו של רוברט מורלי, כראש שרותי-הביטחון, ההופך כל שורת דיאלוג לפנינה קטנה. אמנם אין לזה הרבה קשר עם ביון, אבל זה מאוד משעשע.

דו-קרב במצולות-ים (סיני רמה, תל-אביב; אנגליה) — מי שמכיר את ספריו של אליסטר מקלין, יודע בוודאי כי אין הם נופלים, באווירת המתח ובפריצת גבולות ההגיון, ממיטב ספריו של יאן פלמינג הי-מנוח. עולם הקולנוע גילה זאת כבר מזמן, כפי שיעידו הסרטים הרבים שהתבססו עד היום על כתבי מקלין, מ"תותחי זכרון" ועד "תחנת זברה אינה עונה".

מאחר ואצל מקלין אפשר למצוא כל מיני גיבורים, אין פלא שהתגלה גם משהו בנוסח ג'יימס בונד, רבי-סרן בשורת החשאי הבריטי, המסוגל לעשות את הכל במיודיו, אפילו בלא אמצעי-העזר המדעיים ששימשו את הסוכן האלגנטי של פלמינג. ואמנם, מי שמחפש פעילות, ימצא אותה ב"שפע בסיפור-מתח זה, על שוד מחוכם של אוניות המובי-לות מטילי זהב. אתונני הופקינס, המגלם את פיליפ קאל-ברט, הסוכן הבריטי החשאי, מגלה גופות בשפע, וכאשר אינו מוצא אותן, הוא דואג להביא אנשים חיים למצב זה. כפי שאומר הממונה עליו בחאת הסצינות: 'אנשי הבליעל נקטלים בקצב המשיבע בהחלט את הדעת'".

אולי ההגיון שבסיפור אינו ברור כל כך, ומי שקרא ב"מיקרה את ספרו של מקלין, ימצא בוודאי כי המתח שם היה הרבה יותר משכנע והרבה יותר מתוכנן מאשר ב"